

osnovu rođenja, vereispovesti, političkog uverenja, društvenog porekla i jezika. Ne smatraju se diskriminacijom posebne mere koje Republika Srbija može da donese radi ukidanja nekih ljudskih i manjinskih prava.

Član 12. U Republici Srbiji je zabranjeno kloniranje ljudskih bića, zabranjeno ropstvo i zabranjen kanibalizam. Zabranjen je prinudni rad. Zabranjeno je letenje balonom bez dozvole. Zabranjeno je zuriti u nebo, onako.

Član 13. Svako ima pravo da se slobodno kreće do jedinog aerodroma u Srbiji, da Srbiju napusti i da se u nju više nikad ne vrati.

Član 14. Izražavanje srpske nacionalne pripadnosti je slobodno i poželjno. Svako izazivanje i podsticanje rasne, nacionalne, verske neravnopravnosti, mržnje i netrpeljivosti prema Srbima je zabranjeno i kažnjivo.

Član 15. Svako ko ne gleda RTS, ne čita Politiku, Novu srpsku fašistička misao ili (K)NIN ima pravo na bude istinito, potpuno i blagovremeno obaveštavan o pitanjima od javnog značaja. Šta je javni značaj, odlučuju zajednički RTS, Politika, NSFM i (K)NIN.

Član 16. Okupljanje građana s Kosova, u znak podrške Ustavu, je slobodno. Zborovi, demonstracije i druga okupljanja građana koji nisu s Kosova prijavljuju se državnom organu godinu dana unapred.

Član 17. Svako ima pravo da slobodno odluči o rođenju tuđeg deteta, sem buduće majke. Republika Srbija podstiče roditelje da se odluče za rađanje tuđe dece. Deca uživaju ljudska prava primereno svom uzrastu i duševnoj zrelosti: pravo da o njihovim ljudskim pravima brinu imaju predstavnici Crkve koji su se već dokazali vaspitanjem i obrazovanjem tuđe dece, npr. Pahomije.

Član 18. Vojska Srbije je pod delimičnom civilnom kontrolom. Vojska Srbije ima prava na vatromet.

Član 19. Svako ima pravo da koristi srpski jezik u postupku pred sudom, drugim državnim ili polnim organom. Neznanje srpskog jezika nije opravdanje za kršenje srpskih većinskih prava.

Član 20. Ratno stanje proglašava Narodna skupština u slučaju neuspeha Referenduma za promenu Ustava.

Predlog novog ustava.

NIKOLA SAMARDŽIĆ.

Srbija je trenutno u stanju političke šizofrenije koja je delimično podudarna sa stanjem zbunjenosti, stvarne ili smišljene, Marka Kraljevića koji u nemoći i dokolici kreće da, u svojstvu privremeno odmetnutog vazala, uništava carski drum. Na kraju se ispostavlja da on samo traga za novim, ugodnijim mestom u okrilju majke, za koju je, izgleda, patološki vezan, i sultana koji ostaje njegov gospodar. Kao da se i vladajuća Srbija, u trenucima odluke da, zanemariivši demokratska načela, poturi još jednog političkog Frankenštajna, osetila primoranom da ustanovi neku vrstu ravnoteže institucija, društva i međunarodne zajednice. Ustavna procedura i sadržaj tog dokumenta su, u tom smislu, neka vrsta tačke uzajamnog slaganja manjinske vlade koja je ostala bez parlamentarne podrške, podivljale skupštine ogrezle u psovačkom populizmu, oligarhije nostalgичne za epohom masovne pljačke i masovnih zločina, i razvijenog sveta koji najkraći put do mirne i bezopasne Srbije vidi u istom miljeu kohabitacije koju je predsednik Tadić odabrao u neobičnom nastojanju da približi i pomiri poruke i vrednosti 5. oktobra (2000) i 12. marta (2003).

Upravo su 5. oktobra obesmišljeni ustavi autoritarne epohe, da bi 12. marta ubice premijera obznanile novu sabornu, koncentracionu politiku, "simfoniju" države, crkve i nomenklature, ostvarenje srpskog fašizma za koji se često neoprezno smatralo da je sporedna i nevažna pojava. U svetlosti takvog opredeljenja odabran je tekući kvazilegalistički postupak novog